

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΑΛΚΙΝΑ ΦΤΕΡΑ

Et moi j'ai tout un deuil blanc et bleu dans mon cœur.
(Comtesse de noailles; "Eblouissements")

1. ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οί κόσμοι απόψε τραγουδοῦν βαθιά μου ἑξαίσια ὡς φαιδρὸς
Λύδιος αὐλὸς ἀπὸ ἑλαφρόν, γυαλιστερόν καλάμι :
Ὁ Γαλαξίας, ὁ μακρινὸς Βέγας, ὁ Σείριος ὁ λαμπρός,
Τῆς Βερενίκης οἱ ἰλαροί, διάφεγγοι, ἀβροὶ πλοκάμοι,

Τ' ἄστρα, πὸν ὅσο εἶναι μακρὰ, τόσο κοντὰ μου ἔχουν ἐρθεῖ
Τῇ νύχτα τούτη, πὸν εἶμαι μαζί μ' ὅλα καὶ μοναχός μου,
Ἡ μαλακὴ πάχνη, πὸν ὀκνὰ στὴ φρέσκη χλόη ἀναοριγεῖ,
Τοῦ ρόδου τὸ ἐράσμιο κλωνί, τὸ ὑγρὸ φύλλο τοῦ δυόσμου,

Τὸ φῶς, πὸν πέφτει ὡς μουσικὸ γέλιο στ' ἀκύμαντα νερά,
Τὸ χελιδόνι, πὸν ἄγρουπνεῖ στὸν ἀνοιχτὸ φεγγίτη,
Οἱ δρόμοι, οἱ λεῦκες, ἡ θαμπή, περίλυπη ἀκροθαλασσιά,
Ἡ νύχτα, οἱ ἴσκιοι, ἡ ταπεινή, μοναχικὴ μου σκίτη,

Ὅλα βαθιά μου ὡσὰν φαιδρὸ λύδιο καλάμι ἤχοῦν ξανὰ —
Γιατ' εἶμαι ἀπ' ὅλα : ἕνας λυγμὸς στὸ πέρασμα τοῦ ἀνέμου,
Μιὰ φλόγα, μιὰ σταλαγματιὰ κ' ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὰ φτερὰ
Τοῦ θυμωμένου Ἀρχάγγελου, πὸν στέκει ἀπάνωθέ μου.

2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΝΘΙΜΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Στή στέγη απάνου οί πετεινοί μηνούν τις άλλαξοκαιριές
 Στή δύση αντίκου, πού η νοτιά σκληρά τή μαστιγώνει.
 Καιρός νά φύγουμε: οί βαθιές μᾶς προσκαλοῦνε μοναξιές
 Πέρο' απ' τις γνώριμες στεριές, πού η νύχτα ἀργά κυκλώνει.

Πάλι ἕνα τραῖνο, ἕνας σταθμός, μιὰ πόλη ὀκνή μᾶς καρτερεῖ
 Νά πᾶμε, ὡς πάντα, ἀδιάφοροι μιὰ λυπημένη ἐσπέρα:
 Ρόδα στοὺς φράχτες δέ θ' ἀνθοῦν, θᾶναι οί σταχτιοὶ μῶλοι ἀδειανοὶ
 Κ' οί γερανοὶ θ' ἀργοπετοῦν στὸν κοιμισμένο ἀέρα.

Ὅλα τὰ ἴδια: οί οὐρανοί, τὰ νέφη, οί κάμποι, τὰ βουνά,
 Τὰ ὄχρα, περίλυπα νερά, τὰ γυμνωμένα γείσα
 Θ' ἀκίνητοῦν ὡς βαθιὰ θλίψη, πού ἀπρόσμενα ξεσπᾷ
 Κι ἀπὸ στιγμὴ σὲ ἄλλη στιγμὴ γίνεται πιὸ περίσσα.

3. ΕΞΗ ΣΤΙΧΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ

Ἡ νύχτα ἀπόψε ἔχει ἔτσι δὰ τὴ θλίψη μου ἀπαλύνει,
 Πού εἶναι ὡς νά βροσκομαι ἀντικρὺ στὴ μυστικὴ σου κλίνη,

Κι ὅλος τὸ ρόδο τοῦ ἄγρουπνου νά δσφραίνομαι ἔρωτά σου,
 Νά γίνομαι ἴδια εὐγενικὸς μὲ τὴ λεπτὴ ὀμορφιά σου

Και στοῦ κορμοῦ σου τὸ ἄφραστον, ἐξαίσιον ἄνθος πάνω
 Νά γέρνω γιὰ νά κοιμηθῶ καὶ νά πεθάνω.

4. ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΤΕΝΘΙΜΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ

Τὸ ἄβρὸ φθινόπωρο ξανὰ μὲ τὴ φαιδρὴ τοῦ ὀδύνη
 Μπῆκε στὸ σπίτι ἀθόρουβα καὶ πάει νὰ πλανηθεῖ
 Στὸν κῆπο μέσα, πὸν ἄγρουπνη παραπονιέται ἡ κορήνη,
 Πὸν ἡ λεύκα ἡ ἄρωστη ἠρεμεῖ σὰ νάχει κοιμηθεῖ
 Κ' εἶναι τὰ ρόδα ὡς ἴσκιοι ἀχνοὶ στὴ βραδινὴ γαλήνη.

Στὸ δρόμο ἡ πρόιμη βροχὴ τὰ δέντρα μαστιγώνει,
 Ἐπάνω οἱ ἄγνωστοι οὐρανοὶ σαλεύουν μελανοὶ
 Σὰ μιὰν ἀσπίδα, πὸν ἡ γοργὴ φωτιὰ τὴ χαρακώνει.
 Κ' ἡ νύχτα πὸν ἔρχεται ὡς βαριά κι ἀνίλεη ἀπειλή
 Στὶς στέγες τὰ φασματικὰ φτερά της ξεδιπλώνει.

Κ' ἐγὼ πὸν μάταια μιὰ βαθιὰ χαρὰ ἔχω νοσταλγήσει
 Στὸ πλῆθος μέσα, πὸν ὡς τυφλὸ κοπάδι περπατεῖ,
 Εἶμαι ὡς νὰ λυώνω σὲ βαθύ, σατανικὸ μεθύσι.
 Μόνος ἀντίκρου στοὺς θεοὺς, πὸν στέκουν σιωπηλοὶ
 Κ' εἶναι ὄλο τύψεις πὸν ἀρκετὰ δὲ μ' ἔχουν τιμωρήσει.

5. ΟΡΘΟΣ

Ἡ νύχτα ἀπόψε ἦταν γλυκιὰ στὰ κοιμισμένα ρόδα.

Μὰ τώρα ἡ πάχη στὰ κλαδιὰ τὴν κόμη της τινάζει
 Καὶ φεύγουν τ' ἄστρα σιωπηλὰ στὴ μακρινὴ Ἀτλαντίδα.

Γυναίκα, πὸν ἄρωστη ἀπὸ μιὰ σκληρὴ λαγνεῖα φρικιάζεις,
 Δέσε ξανὰ τῶν νύχτιων σου μαλλιῶν τὸ ἔξαίσιο πλῆθος
 Κι ἀπάνου ἀπ' τὶς βαθιὲς πληγὲς τοῦ ἀκοίμητου ἔρωτά μου
 Ἄφησε ὡς χὰδι εὐφραντικὸ τὸ ἀνθόνερο νὰ πέσει,

Τ' ὄνειρο πέρασε. Οἱ λευκοὶ κύκνοι κοιμοῦνται πάλι.
 Καὶ μέσ' στὸ φῶς, πὸν λιγοστὸ στὴν κάμαρη ἔρχεται, ὅλες
 Οἱ ἔνοχες σκέψεις κ' οἱ πικρὲς χάνονται ἀργὰ φροντιδες.

1924 - 1925.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ